

Dr. Rive en zoovele anderen en met ons kunnen zij slechts er zich over verbazen, dat door wij weten niet welk verzuim, in de friezen van het Rijksmuseum de naam der Schwartzes wordt gemist.

* * *

Even als haar vader gaf Thérèse reeds vroeg blijken van aanleg. Als acht- of negenjarig kind deed ze al niet liever dan teekenen en wanneer die oude dingen eens toevallig voor den dag komen is niet onvermakelijk met

Mevrouw Taen-Err-Toung-Cuyper. (Pastel).

een ferm handje te zien vermeld, dat dit of dat niet van haar is. Gelukkig voor de artisten hebben niet alle schoolkameraadjes talent en de jonge kunstenaars schijnt toen te hebben bevonden — wat ook de waarheid was — dat hare pogingen toch iets beter waren gelukt dan de andere. Spoedig kreeg ze van haar vader geregeld les en zijne goedkeuring te verwerven was altijd haar hoogste geluk.

In 1874 toen Schwartz aan zijn gezin ontviel, had Thérèse al veel en goed geschilderd; „zoo goed als ik” zei haar vader, weinige dagen voor dat zij hem moest verliezen. Innige liefde en vereering en een krachtig

plichtbesef hadden haar steeds gespoord. Maar ze was nog zeer jong en naar van zelve spreekt, hare kunst toen nog niet zelfstandig en niet rijp. Diep terneder geslagen door dit onherstelbaar verlies, begreep ze toch dat er moest worden gehandeld. Met aanbevelingen voor Gabriël Max, Lenbach en Piloty ging ze het volgende jaar naar de Akademie te München, waar ze tot in 1876 bleef.

Een zwaar jaar, dat jaar te München. Van het eene pension in het andere; hier eigenaressen, die kunstenaars schenen te beschouwen, als wezens, die wel konden leven van den Münchener droogen wind; daar erg vrijzinnige huisgenooten, op een goeden dag verdwijnend met de noorderzon en al uwe kleine kostbaarheden en dierbare souvenirs. Steeds onverdroten werken, 's ochtens en 's avonds; altijd het besef, dat de middelen beperkt zijn, van de gelegenheid het meest moet worden gemaakt en het andere diende genomen,